

81308/29
PS
V Praze, 29. listopadu 1926

Vážený pane Kolego,

Váš dopis, zaslany na Hlubokou, šel mne teprve dnes, proto omlouvám opožděnou odpověď.

Pan dr. Rostohar je mi znám od dávnych let, kdy se zabýval ve fysiol. nístavu experimentální metódou, zvláště v oboru smyslových výzkumů. Pracoval zvláště se zkušeným prof. Babáčkem, jenž jej bří, jak slyším, muel do Brna. Z jeho praci počete jsem o práždninách posledni, kterou jsem však nechal na Hluboké tak že do ní nemohu nahlédnouti a píš po paměti.

Experimentální výzkum, puďaný v této práci, je velmi zajímavý, jérto se zabývá se zvláště záhadnými xjevy psychologie, totiž s bezvědomou schopností paměti a poznávání. Vše přičině puďal od skutečně něco nového a cenného. Kdybych to měl charakterisovat poušečně, učinil bych to otázkou: jak je možno, že poznáme soudruka z mládí, přec 50 roky, jeho jsme po tu dobu neviděli, jeji si nedovedeme představit, na něj jsme snad za ten čas si nevzpomněli. A přece jej poznáme na první pohled. Zknil jsem to o posledním sjezdu v C. Brnějavičích. Práce Rostoharova je prvku krokem sjezdu v C. Brnějavičích. Práce Rostoharova je prvku krokem K analýsi této padivuhadné, bezvědomé schopnosti paměti. Lidé nedovedou nakreslit po paměti obrácek, který si prohlédli, ale po delší době poznají jej mezi jinými padobnými.

Práce Rostoharova překročuje ovšem meze u nás zavedené empirické psychologie, ale to bych nepoučal za vadu, nýbrž naopak, za přednost.

S přátelským pozdravem

J. Mareš